

Údery do svědomí

– tak je možno stručně charakterizovat novou básnickou sbírku Aloise Volkmana BEZ RECEPTŮ, která se v těchto dnech objevuje na našem knižním trhu (vydala Mladá fronta jako 80. svazek edice Alfa - Kčs 9,-). Básníkovo jméno nám není neznámé. Již řadu let nacházíme Jeho verše na stránkách tohoto časopisu i v našem kalendáři Blahoslav. Známe jeho prvotinu Malá vizita a druhou sbírku Tlak mé krve (obě vyšly v Mladé frontě). Důvěrně jsme se s ním seznámili ve sbírce Znovuzrození, která vyšla péčí naší církve na podzim roku 1982 a jejíž dotisk je opět opět k dispozici v našem účelovém zařízení Blahoslav.

Co říci o autorovi? Já jej vidím velice osobně někdy jako fauna, jenž přímo marnotratně hýří nápady, jindy jako kulhavého hefaista, který ve svých básních tvrdými údery kove svědomí našich dnů. Nezapře své povolání (nikoliv zaměstnání) lékaře. I když jeho touhou není vědecká kariéra, ale obnovení tradice “rodinného lékaře” v jeho obvodu na Kladensku, je v literární činnosti vynikajícím diagnostikem. Dovede rozpoznat a odhalit skryté neduhy jednotlivce (včetně sama sebe) i lidského společenství.

Lékaři jsou někdy v situacích, kdy je třeba být k pacientovi ohleduplný a citlivý. Jindy opět je nutno říkat plnou a tvrdou pravdu. Nevím, jak se doktor Volkman chová ke svým pacientům, ale ve svých verších je vždy tvrdý a pravdivý. Je toho třeba. Vidí nás, lidičky bez pozlátka a iluzí svlečené jako v ordinaci. Útočí na naše svědomí rodičovské, blíženecké i společenské. Jeho verše nejsou uhlazené, ale za to pravdivé. A to je důležité a potřebné před Bohem i lidmi.

bš